

יהי חסרון צדתי ראשית, וז"ש ציור
לריק לזרז עלמו למס"ג הכ"ל שמרומז
בעולה במקום שיש חסרון כים, בזמן
הגלות ידוע שאין השם והכסא שלם, גם
כ"ס בחילוף חתצ"ש הוא לח"ס גי' ג'
הווי"ת שהם צדתי ג"ר, צדתי ראשית,
וצלחם וכלל כל השפעות ועתה שאין
השם והכסא שלם יש חסרון השפעה
צדתי לחס שצחילוף כים, ולריק לזרז
למס"ג להי נתקן צדתי הכ"ל שיתייחדו
אל חדני [ועי"ז] יושפע שפע צדתי י"ג
מדה"ר לצדתי שם חדניי הכ"ל:

דבר אל בניי לאמר המקריב את זבח
שלמיו להי יצא את קרבנו להי
מזבח שלמיו. לריק להבין לשון הפסוק
והכפל שבו, רק הפי' כי ידוע שיעקר
הקרבן הצא על החטא. כגון חטאת ואשם
וגם עולה שמכפרת על ל"ת והרהור,
ואיך יכופר עון האדם בהקריבו קרבן
צדמה על גבי המזבח, וכי ח"ו דרך צו"ד
לו ית"ש שיכפר פניו צמתנה ומנחה שיתן
לו ויכפר לו עי"ז מה שחטא נגדו
והטעם כי האיש ההוא לריק למתנה
ומנחה ההוא ומקבל הנאה מזה ולכן
מוחל לו חטאו נגדו, משא"כ ית"ש,
כמ"ש (תהלי' ג. י"ב) אם ארעב לא
אומר לך [כו'] האוכל צמר אצוריי ודם

והי האיש ההוא מחשב צעפת שחיטת
הקרבן שכל מה שעשה להקרבן הצדמה
ראוי לעשות לו, והי מוסר גופו ונרו"ג
אליו ית"ש בכל עשי' שעשו הכהני בקרבן,
שחיטה וזריקת הדם והקטרת האצרי,
והכהני היו מתפללי עליו שיתכפר חטאו
בזה שמוסר נרו"ג, והיו מלמדי לאיש
ההוא איך יהי המס"ג כראוי, מה
שבגלות צדמה"ר אין ידוע כמעט לנו איך
יהי מס"ג לדי' נצדו. וצדו נתרצה ד',
והי יתי מלרף המחשבה למעשה וגחש
צחמת כאלו הקריב נפשו וגופו לדי' ע"ג
המזבח לשרוף על קדושת שמו ית', והיו
בקרבנות הצדתי על החטא, אבל שלמיו
שהם רק נדבה הי' מהסביר שא"ל כ"כ
למסור גופו ונרו"ג כנ"ל כיון שגא חטא
נגדו יתי בגופו ונפשו, והאיש שכוונתו
בקרבן א"ל לחשוב כנ"ל צמס"ר רק להקריב
הצדמה לדי' שזה הוא כבוד לדי'. וצא
הכתוב להשמיטנו שאין הדבר כן כי
היורא [הי'] צאלפי חילים כו' ואף
צשלמיו לריק שיכיר הכל ע"ד הכ"ל למסור
נפשו צאהבה גמורה לדי' לדבק נפשו צד'.
וז"ש המקריב זבח שלמיו לדי' שהוא
צלא חטא רק בשלום ג"כ לריק שיקריב
את קרבניו לייקא שיקריב א"ע וגופו
ונרו"ג לדי' :

זרע קודש עמוד מס 196 א' הורוויץ, נפתלי צבי בן מנחם מנדל הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה